

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. július 20.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

ISTEN TETTEI ÉS A MI TETTEINK

Alapige: Róma 1,1-7

Pál, Krisztus Jézus szolgája, elhívott apostol, akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért. Az Ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult. Ez a Jézus Krisztus a mi Urunk, aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az Ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet, akik közé tartoztok ti is, mint Jézus Krisztus elhívottai.

Mindazoknak Rómában, akik az Isten szerettei, akiket Ő elhívott és megszentelt, kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Imádkozzunk!

Istenünk, áldunk azért, mert ennek az életnek a sivatagában el tudsz vezetni minket szép, kies helyekre. Köszönjük, hogy ígéret sokszor a vízhez hasonlítod, ami nélkül nincs élet, de ami életet támaszt a sivatagban is.

Ajándékozz meg minket most olyan ígével, ami a te szádból származik, mert csak arra érvényes ígéreted, hogy nem tér hozzád üresen, hanem megcselekszi, amit akarsz. Mi tudjuk, hogy mindig jót akarsz nekünk.

Hisszük, Urunk, hogy a hit is hallásból van, mégpedig a te ígéd hallgatásából. Teremts bennünk hitet, vagy erősítsd meg hitünket kegyelmesen ígédvel és Szentlelkeddel.

Ámen.

Igehirdetés

Pál apostol Rómába írt levelének mindjárt a bevezetőjében, felhívja a figyelmünket arra, hogy Isten tetteit mindig követik olyan tettek, amelyeket Ő parancsol

ISTEN TETTEI ÉS A MI TETTEINK

a benne hívőknek. Amíg rátérünk erre az ígére, szeretnék előtte két bibliai igazságot említeni, amelyek segítik jobban megérteni a felolvasott igeszakaszt.

- Az egyik ilyen bibliai igazság, hogy a Szentírás úgy mutatja be nekünk Istent, mint aki mindig valami jót akar ajándékozni az embernek. Mindjárt a legelejen, a teremtés után azonnal azt olvassuk, hogy Isten ezt mondta az embernek: Mindent nektek adok, ami van a földön és a vizekben. Befejeződik a teremtés csodálatos, egyedülálló, nagy isteni műve, Isten megállapítja, hogy minden jó, és utána azt mondja az embernek: ez a tied. Nektek adok mindent, ami van a földön és a vizekben. Ez az Isten gondviselő szeretete. Az meg Isten megváltó szeretete, hogy „Úgy szerette Isten ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16).

Aztán vannak olyan ígék, amelyek egy mondaton belül szólnak arról, hogy Isten gondviselő és megváltó szeretete egyaránt adni akar nekünk. Például a Róma 8,32: „Aki az Ő tulajdon Fiát nem kímélte, hanem Őt mindnyájunkért odaadta — ez a megváltó szeretet ajándéka —, hogyan ajándékozna vele együtt mindent mi nekünk” — ez meg a gondviselő szeretet ajándéka. Nem is lehet ezt élesen szétválasztani.

Istenről azt tanítja a Szentírás elejétől a végéig, hogy Ő adni akar nekünk. Nem bortal közelít hozzánk, ahogy megérdemelnénk, hogy elverje a port rajtunk bűneink miatt, nem törvénykönyvvel, hogy számon kérje törvényszegéseinket, és nem tilalomtáblákkal szegélyezi azt az utat, amelyikre hív, hanem valóban úgy, ahogy sokszor halljuk ezt a kis verset Ady Endrétől: Csöndesen és váratlanul átölel, és ajándékot nyújt.

A baj csak az, hogy az Istentől elszakadt és szeretetétől elszokott ember bizalmatlan vele szemben. Még amikor ajándékot nyújt is, fenntartásaink vannak, gyanakszunk. Megszoktuk, hogy ingyen senkitől semmit nem kapunk. A legtöbb ajándékozónak van valami hátsó szándéka, valami számítás vezet. Magunkról is tudjuk, hogy ez így van. Az a csoda, és Isten szeretetének a végtelen nagyságát mutatja ez, hogy sokszor még a hitet is megadja ahhoz, hogy elfogadjuk az Ő ajándékát. Az Ő ajándékait nem szórja bele a vakvilágba. Ezek személyre szóló ajándékok. Ezeket személyesen lehet átvenni. A Biblia azt tanítja, hogy az a kéz, amivel mi átvesszük Isten ajándékait, a mi hitünk. Még hitet is Ő teremt bennünk és erősíti meg újra és újra.

- A másik bibliai igazság az, hogy Isten azért ad nekünk ajándékokat, mert arra akar ránevelni, képessé tenni, hogy ezeket továbbadjuk másoknak. Hogy a benne hívők mintegy az Ő képviselőiben, az Ő ajándékozó munkáját végezzék itt az emberek között. Csakhogy mi magunktól csak magunkat tudjuk adni, abból meg nem kér senki. Ami nekünk Isten nélkül van, az másoknak is van.

Igaz az a kis ének: Csak úgy adhatsz másnak, ha Tőle veszel, átformál téged, és mássá leszel. Isten ajándékozó munkája azzal is együtt jár, hogy átformálja azt, akit megajándékozott és az ilyen ember magától, a legtöbbször minden noszogató, biztatás nélkül, indítást érez arra, hogy másokkal is megossza, amit kapott. Élvezi ő is, de tudja, hogy nem minden az övé, amit Istentől kapott, csak nála tette le egy részét, hogy továbbadja azt. Ezért mondott Jézus több példázatot is a sáfárok életéről. Isten sáfárnak teremtett minket.

Amikor legutóbb így este együtt voltunk, részletesen emlegettük a samáriai asszony történetét. Ő gyönyörű példája annak, hogy amikor felismerte Jézusban a Messiást, az Isten Fiát, és benne a kegyelmes, bűnbocsátó Istent, akkor megfellebbezett mindenről. Ott maradt a kórsó a kútnál, nem a víz volt a fontos, amiért jött, hanem futott vissza a faluba, és hívta Jézushoz a többieket is, mert olyan nagy kincset kapott, hogy azt meg kellett osztani másokkal. Szeretet és felelősség ébredt a szívében még azok iránt is, akik pedig neki rosszakarói voltak. Azért ment egyedül délben a kútra. Azokat is szeretni kezdte, akik az ellenségei voltak, és az a vágya volt, hogy ugyanezt kapják meg minél többen. Senki nem mondta neki. Nem mondta Jézus, hogy innen felállsz és siess vissza. Semmit nem mondott, csak megajándékozta. Az akkora ajándék volt, hogy meg kell osztania másokkal, és szeretne volna, hogy mások is kapják.

Amikor Pál apostol, (így olvassuk): „öldökléstől lihegve” ment Damaszkuszba, hogy összeszedje Krisztus tanítványait és minél többeket a halálba küldjön, akkor az úton megállítja őt a dicsőséges Krisztus, és elhívja a maga szolgálatába. Néhány nap alatt átdolgozza a maga teológiáját, és ott megkapja a küldést is: menj a pogányokhoz! Amikor visszanyeri a látását, az első dolga, hogy ott helyben, Damaszkuszban, elkezdi hirdetni azoknak, akik ezt nem tudták és nem hitték: bizony, Jézus a Messiás, Ő az Isten Fia. Az Ő halálának és feltámadásának az erejét hirdette ott, felszólítván őket, hogy higgyenek benne. Amikor onnan Jeruzsálembe ment, ott is ugyanezt kezdte tenni. Senki nem mondta neki. Azaz hogy úgy látszik, mégis. Isten Szentlelke belülről indította erre, és akik Istentől ezt a nagy ajándékot, az új életet, a vele való kapcsolatot, a benne való hitet, ebbe csomagolva a bűnbocsánatot, a békességet, a reménységet hittel elfogadják, azokat már belülről kezdi vezetni Isten Szentlelke. „Az én Vezérem bensőmből vezérel”, és átéli azt, hogy nem külső parancsok, hanem belső készítés teszi könnyűvé az Istennek való engedelmeskedést.

Először a dicsőséges Krisztus cselekedett mindkét említett ember életében. Utána azonnal ők kezdtek cselekedni, mert Isten bennünk elvégzett munkájának mindig ez a folytatása, és mindig van folytatása. Aki szeretne ott megállni, hogy mennyire szeret engem Isten, milyen sok jót tett értem, hiszem bűneim bocsánatát, az tulajdonképpen nem fogadta még el igazán, vagy nem tudja, mit kapott ajándékba. Aki tudja, azt nem kell biztatni, az azonnal igyekszik továbbadni.

Egy kicsit álljunk meg itt. Azt kérdezem: hogy állunk mi ezzel? Egy hónappal ezelőtt, este, arról volt szó, hogy ti, akik már elfogadtátok a Krisztus Jézust, mint Urat, most már éljeteztek is Őszerinte. Elfogadtuk-e mi Krisztus Jézust, mint Urat, aki parancsol? Ismerjük-e az Isten kimondhatatlan ajándékát? A Korinthusi levélben nevezi az apostol így Jézus Krisztust: az Isten kimondhatatlan ajándéka, akivel együtt mindent nekünk akar adni Isten. Vele együtt és benne mindazt, ami hiányzik az életünkből.

Jézus azt mondja: az Ő örömét kínálja nekünk. Az elveszített kapcsolatot, az elveszített otthont, ami miatt mi is azt mondjuk Kosztolányival együtt: Itthon vagyok itt e világban, s már nem vagyok otthon az égben. — Visszaadja az elveszített otthont, s mondjuk az apostollal együtt: a mi országunk a mennyekben van. Itt is helytállunk, amíg itt tart minket, de tudjuk, hogy elkészített helyünk van

odaát. — Semmi ok az aggodalomra, a szorongásra. A sok csüggesztő körülményen is túllátunk, és reménység van bennünk. Nem földiekkal játszó égi tünemény, hanem megalapozott reménység, ami Isten ígéreteire épül, és egy pillanatra sem maradunk egyedül, mert az, aki azt mondta: „ti az én barátaim vagytok, ha azt cselekszitek, amiket én mondok nektek”, az velünk van minden napon. — Ismerős-e ez nekünk, ennek az örömeben élünk-e, miközben betegség, anyagi gondok, nehéz szomszédok, családban betegek, meg sok minden megterhel bennünket, aközben kapjuk-e az erőt ebből a közösségből, az élő Krisztussal való lelki közösségből? Azért jöttünk-e ide ma este is, hogy az Ő ajándékaiból még többet kapjunk?

Ennyit bevezetőül. Ebben a szakaszban, amit hallottunk, Pál apostol különös hangsúllyal ír arról, hogy nem két különböző dologról van szó, amikor Isten tetteit és az azokból következő saját feladatainkat nézzük. Ez egy. És mindig következik belőle. Akinek az életében cselekedett, annak az embernek Ő parancsokat ad, de annak az embernek új lehetőségeket is nyit meg a szeme előtt, és élni fog ezekkel a lehetőségekkel.

Néhány mondaton belül ötször ismétli az apostol, hogy Isten tett valamit azért, hogy — és akkor jönnek ezek a célhatározói mellékmondatok — ti is ezt meg ezt tudjátok cselekedni. Ő adott nektek valamit azért, hogy... ne sopánkodjatok nincstelenül, hogy nekem sincs, amire neked szükséged lenne, hanem tudjatok adni örökkévaló mennyei értékeket, amiket csak Istentől lehet megkapni. A sorrend megváltoztathatatlan: először mindig Isten cselekszik, mi nála nélkül semmi igazán jót, maradandót, szépet, igazat nem tudunk cselekedni.

Vannak emberek, akik nagy jó szándékkal szeretnének másokért élni és segíteni. Adjunk hálát Istennek azért, hogy ennyi még megmaradt a bűneset után is bennünk. De „nem adhatok mást, csak mi lényegem”. Mi nem tudunk magunktól mennyei kincseket adni. Előbb nekünk is azokat el kell fogadnunk, és Isten azokat újra és újra egyre nagyobb bőségben adja a benne hívóknak, akik azt továbbadják másoknak. Tehát magától senki nem tud ilyet adni. Tud valami mást.

Ugyanakkor van olyan is, hogy valakinek van hite, de megakadnak nála Isten ajándékai, és nem adja tovább. Erre mondja Jakab apostol, hogy az ilyen hit halott. Ő igaznak tarthat sok mindent, vagy mindent, ami a Bibliában van — úgy elméletileg. De nem lesz belőle élet, cselekvés, nem enged annak a készítésnek, ami megszólal benne, vagy nem is ismeri azt, amikor Isten Lelke belülről kezdi vezetni.

Aki viszont ezt ismeri, az sok olyat tud cselekedni, sőt a leghétköznapibb dolgai is ilyenné válnak, ami dicsőíti Istent, meggazdagítja mások életét, és miközben ezt cselekszi, aközben bontakozik ki ő is, és lesz azzá, akinek Isten teremtette. Mindig ez a három jellemzi ezt: dicsőíti Istent az, amit csináltam, meggazdagítja mások életét, és aközben leszek azzá, akinek Isten eltervezett. Az újjáteremtés eközben bontakozik ki, miközben engedelmes valaki Istennek.

Elsorolom ezt az öt mellékmondatot, ami itt van a Bibliában. Mindegyikről érdemes lenne részletesen beszélni, de most csak röviden említem ezeket.

1. Azzal kezdi Pál, hogy ő Jézus Krisztus szolgája és apostola. Elhívott szolga, elhívta őt Jézus. Miért? Azért, hogy elküldje. Az „apostolos” azt jelenti: küldött. Azért hívta el, hogy elküldje. Először ő élte át, hogy milyen az, visszatalálni Isten-

hez, milyen az, amikor nem a saját lihegő dühe, gyilkos indulata vezeti, hanem Isten Szentlelke. Milyen az, amikor potenciális gyilkosból valaki lélekmentővé és életmentővé válik. Először ő élte át ezt. Nem kell hosszan magyarázni neki, hogy erre sokaknak, másoknak is szükségük van. Akkor menjünk és mondjuk el ezt a lehetőséget nekik. Miközben ezt hirdetjük másoknak, ebben a küldetésben mint küldött, apostol, aközben Isten őket is elhívja majd, s utána küldi másokhoz. Így megy az evangélium szívtől-szívig. Elhívta azért, hogy elküldje, és ebben a küldetésben járt ő végig.

2. Aztán azt olvassuk a továbbiakban, hogy kiválasztott engem Isten arra, hogy hirdessem az Ő evangéliumát. Kiválasztotta őt, hogy hirdesse. Mit? Azt, hogy kiválasztotta? Nem azt kell hirdetnie. Azt neki tudnia kell, arra nagy szüksége van minden kiválasztott, újjászületett hívőnek, hogy az életünk kríziseiben, a szolgálat legnehezebb helyzeteiben is tudjam, hogy én hozzá tartozom, nem én döntöttem így, Ő döntött így, s Ő nem változtatja meg döntéseit. Nem ezt kell prédikálni, ezt nekem kell tudnom és hinnem.

Mit kell prédikálni? „Hirdessem az Ő evangéliumát, amelyet a szent iratokban előre kijelentett. Az Ő Fiáról szól ez az evangélium. A Szentlélek szerint a halottak közül feltámadott, Isten hatalmas Fiának bizonyult. Ez a Jézus Krisztus a mi Urunk, aki által kegyelmet is nyertünk.” Jézusról kell beszélnie. Jézus halálának és feltámadásának az erejét, az értelmét, a jelentőségét kell megismertetnie azokkal, akik ezt még nem ismerték, akik eddig félreismerték, mert olyanok is voltak. Akár keresik Őt, akár ellenállnak, vagy közömbösek (ez az ő dolguk), a küldött dolga pedig az, hogy hirdesse ezt az evangéliumot.

3. Az ötödik versben azt olvassuk: Ő általa kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az Ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet. — Egy mondaton belül kétszer is, hogy Isten cselekszik, és ebből az következik, hogy én is cselekedhetem vagy cselekednem kell azt, amit Ő mond nekem. Először azt mondja: kegyelmet és apostolságot kaptam. Előbb kapom a kegyelmet, a kegyelem átformál, új emberré tesz, krisztusi jellem formálódik abban, aki hitetlenből hívővé lett, s utána rádöbben, nemcsak a nagy Pál, hanem minden hívő, hogy apostolságot is adott: küld engem másokhoz. Talán ahol a legnehezebb, mindjárt ott-hon, a családban, azután mindenütt, ahol Ő használni akar, hogy másokat is hozzá hívjak, hogy azok is kegyelmet nyerjenek, és apostollá váljanak.

Ebben a hívogatásban is azt mondja: ez a sorrend: hitre és engedelmességre hívjunk mindenkit. Először hiszek, a kételyeim, a lelki üresség, a hitetlenség helyére átgondolt, megalapozott, Krisztusban való hitet kapok, és szinte észre sem veszem, már engedelmeskedni kezdek neki. Nem én vagyok a magam ura (addig sem én voltam, hanem aki azt hiszi, hogy az, azt a bűn irányítja), hanem Jézus az én Uram, és neki engedelmeskedem. Ez nem kényszer, ez öröm. Önként kezdtem el, és nem is akarnék mást tenni, nem cserélem fel semmivel.

4. Titeket is elhívott és megszentelt. Nemcsak Pált hívta el, mindenkit hívogat. Ma este minket is hív. De nemcsak elhív, hogy közössége legyen a hitre jutott-nak Jézussal, hanem megszenteli, ami azt jelenti, hogy felkészíti a szolgálatra és „felpakolja” mindazokkal, amiket aztán oszthat másoknak. Felkészít és megajándékoz, gazdaggá tesz. Ezt jelenti itt az: megszentel.

5. A végén még ez a köszöntéssé vált mondat is erre utal: kapok valamit, hogy tudjam adni tovább. „Kegyelem néktek és békesség”. A kegyelem vertikális irányú, mindig függőleges, onnan felülről kapja minden hívő, Istentől. Istennel hozza rendbe a kapcsolatunkat. A békesség meg önmagunkkal és egymással rendezi a kapcsolatot. Ez a sorrend még a versben is: Békíts ki magaddal, s magammal, hisz Te vagy a béke. Először kegyelmet kapok, Istenre figyelek, kezdem érteni Őt, és egyetértek vele, engedelmességre kész vagyok. Aztán elindulok, és nemcsak hogy igyekszem békességben élni másokkal, hanem a békéltetés szolgálatát is elkezdem végezni. Kicsordul belőlem az a békesség, amit a kegyelem, a Krisztussal való közösség ad.

Újra és újra megállok annál a mondatnál, amikor olvasom a korinthusi levelet, ahol Pál felsorolja, hogy milyen mérhetetlen sok szenvedésben volt része. Utána azt mondja: de — jön egy ellentétes kötőszó — „tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel.” Ami azt jelenti: több örömöm van, mint amire nekem szükségem van. Kicsordul nektek is ebből az örömből.

Ez Istennek a célja. Nemcsak az örömmel, minden mennyei örökkévaló értékkel. Először meg akarja ajándékozni, a mi egyébként szegényes lelki életünket, és utána ebből a gazdagságból tudunk gazdagítani másokat. Ezt látva dicsőítik az Ő nevét. Aki pedig ezt végzi, az kibontakozik. Azzá válik, akinek Isten elgondolta. Az ilyen ember nem önmagát valósítja meg, hanem Isten megvalósítja benne az Ő tervét, és az elveszített istenképúsége jelenik meg újra.

Először azt tudjuk meg, mit tett Isten értünk, de utána elhangzik, hogy mit kíván tőlünk. Ezt nem szabad sem elválasztani, sem egyiket a másik rovására hangsúlyozni. Azt meg végképp nem szabad, ami most kezd világszerte divatossá válni, hogy hol az egyiket, hol a másikat egyszerűen elhagyják, és csak a feléről beszélnek. A féligazság nem igazság.

A Biblia beszél a mi felelősségünkről is. Akire nagy értékeket bízna, az felelőssé válik, és azt néha elszámoltatják. A Biblia szól arról, hogy Isten számon kér rajtunk. Mit? Nem azt kéri számon, amit Ő tett, hanem azt, amit nekünk lehetővé tett, hogy Őt megismerve most már másként tudunk élni. Olyat is tudunk adni másoknak, ami nekünk nem volt, ami nem velünk született, hanem az újjászületésben kaptuk. Ha már Ő képessé tett arra, hogy szeress, akkor kezdjél el szeretni, még az ellenséget is. Ha Ő neked ilyen radikálisan megbocsátotta az egész megbánt múltadat, akkor kezdjél megbocsátani. Annak is, aki nem kér bocsánatot. Annak is, aki naponta megbánt. — Akkor élj ezekkel a lehetőségekkel. Ez néha elszikkad, mert ezt nem olyan szívesen halljuk, mint azt, hogy vele együtt mindent nekünk ad az Isten. Ez nem kettő, ez egy igazság. Amit Isten lehetővé tesz, azt számon kéri, és azzal éljünk boldogan.

Ez a magyarázata annak, hogy a Római levél, amelyben Pál apostol a legrészletesebben ír Isten kegyelmi kiválasztásáról, az utolsó néhány fejezetében csak arról szól, hogy akik így visszataláltak Istenhez, azok mi-mindent tehetnek, sőt mi-mindent tegyenek. Itt nem kell tompítani, hogy Isten parancsol. Előbb ajándékoz, azután megmondja, mit csináljak azzal a sok ajándékkal. Ezt pedig számon kéri rajtam. De aki Ővele csakugyan élő kapcsolatban van, benne hisz, neki hálás (és az ilyen ember kimondhatatlanul hálás), annak az életében ez szinte nem prob-

léma. Az boldogan adja tovább, amit kell, és oda indul, ahova küldi az ő Ura, és nem megy oda, ahol nem akarja látni őt az ő Ura. Nem mindig sikerül, néha ez lelki harcokat jelent. De megint mondom: miközben bontakozik és lesz igazán önmagává, ez örömet is jelent.

A Római levél 12. részének a végén 25 olyan feladatot sorol fel az apostol, amelyeket Isten azoknak ad, akiket Ő megajándékoz, akik tőle kegyelmet nyertek, akiket kihívott a bűnből, és akiket most már küld. Itt nincs szó arról, hogy Isten milyen ajándékokat ad. Ez parancslista. Ez a magyarázata mindegyiknek: mivel most már Isten képesekké tett titeket arra, hogy szeressetek, megbocsássatok, hogy segítsetek... akkor szeressetek, bocsássatok meg és segítsetek. Rájöttök, hogy ebben is Ő segít mindig, és rájöttök, milyen öröm lesz az, hogy azt tehetem, amire magamtól képtelen voltam. Eközben tanulja meg a hívő, mi-mindenre tett engem képessé az én Uram — nem is gondoltam! Engedelmisség közben bontja ki igazán az ajándékok csomagját is.

Az apostol ismeri az emberi lelket ezért miután ezt a 25-öt szépen, részletesen, világosan, konkrétan felsorolja, ezt írja: de mindezt valóban tegyétek is. Mert mi is el tudunk sorolni sok mindent: de más lenne itt az élet, ha az emberek szeretnék egymást, meg hogy ha az emberek így meg úgy. Miért? Én nem vagyok ember? Hogy-hogy az emberek? Ha én szeretnék, meg megbocsátanék, tudnék szívesebben segíteni. Ezért mondja: de mindezt valóban tegyétek is.

Ha mindezt néhány rövid mondatba kell összefoglalni, akkor három ilyen rövid felszólítást mondok. Nekem ebben summázódott ennek az ígének az üzenete.

Az első mondat így hangzik: ne maradj szegény! Mert olyan szegénynek születünk, hogy tele van mindig panasszal a szánk: ez sincs, az sincs, amaz sincs. Olyan kevés bennünk például a béketűrés, hogy hamar kijövünk a béketűrésből... Ne maradj szegény, amikor Isten mindent neked akar adni, de csak veled együtt. A minden azt jelenti, hogy mindazt, amire nekünk szükségünk van ebben az életben és az örökkévalóságban, és mindazt, amit másoknak továbbadhatunk. — Ne maradj szegény!

A másik: ne légy önző, ne akard magadnak megtartani azt is, amit másnak kézbesíthetnél! Ettől az örömtől fosztod meg magadat, és nem vagy engedelmes. — Ne légy önző!

A harmadik az, hogy ne légy lusta! Nem kell halogatni, hogy majd talán, egyszer. Most még nem egészen kész a szívem, túl kicsi a hitem. Ezeknek, akik között most vagyok? Talán majd más környezetbe helyez az én Uram. — Ez mellébeszélés, ez az engedetlenségnek a védőbeszéde. — Ne légy lusta! Amikor hallod, akkor kell elindulni. Amikor egy csendes imádság közben Isten eszedbe juttat valakit, akkor vedd komolyan azt, hogy neki mivel szolgálhatnál.

Ne maradj szegény, ne légy önző, és ne légy lusta! Isten Szentlelke segítsen minket, hogy örömmel tudjunk egyre többet elfogadni, és amit tovább kell adnunk, azt örömmel továbbadni.

Énekeljük a 299. dicséretet, amely a mai ígénkről szól. Jézus hív, Jézus küld, a vége egy rövid imádság. Legyen ez a saját szívünkben is felszálló imádság:

Hadd lehessen engedelmes, néked élő gyermeked.

299. Stainer J., után.

Jé- zus hív, bár zúg, mo- raj- lik
É- le- tünk vad ten- ge- re;
Halk hi- vá- sa tisz- tán hal- lik:
» Jer, kö- vess, ó jöjj i- de!«

2. Vedd a példát Andrástól, ki Hallva hívó szóza-
tot, Hálóját se vonszoló ki: Érte mindent elhagyott.

3. Jézus hív, hogy Őt imádjad, Megragad, hogy
el ne ess, Mert kísért öntelt világod: „Jöjj, engem job-
ban szeress!”

4. Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt:
Bús orcám Hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt.

5. Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd Tieddé
szívemet, Hadd lehessen engedelmes, Néked élő gyer-
meked!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálásan köszönjük, hogy olyan sok ajándékot kaptunk már tőled eddig is. Bocsásd meg, amikor hálátlanul elmentünk ajándékaid mellett. Bocsásd meg, ha sokkal több a követelőzés és az elégedetlenség a szívünkben, mint a hála és elégedettség.

Szabadíts fel minket arra, hogy nyújtsuk a hitünk kezét, hogy megajándékoz-
hass minket egyre gazdagabban. Szabadíts fel arra, hogy amit nem nekünk szántál,
csak nálunk tetted le, azt örömmel továbbadjuk másoknak, és legyünk a te képvil-
selőid ezen a világon.

Kérünk, ébressz a szívünkben felelősséget és szeretetet azok iránt, akik között
élünk, és akik lelkileg szegények.

Köszönjük neked, Megváltó Urunk, hogy gazdag lévén szegénnyé lettél éret-
tünk, hogy mi a te szegénységed által meggazdagodjunk.

Könyörgünk hozzád a betegekért. Könyörgünk egy asszonyért, aki oly sokat
szolgált itt, és most súlyos állapotban van. Könyörgünk egy fiatal férfi testvérün-
kért, aki súlyos műtét után van. Könyörgünk egy lelkipásztorért, aki hosszú idő óta
sz szenved. És könyörgünk hozzád azokért, akik ezen a nyáron is csendesheteken ve-
hetnek részt. Munkálkodj hatalmasan újjáteremtő igéddelel.

Kiáltunk hozzád, Urunk, azokért, akik háborúban állnak és gyilkolnak. Te vess
véget a vérontásnak.

Kérünk, te vess véget a mi nehézkességünknek, a bennünk levő sok keserőség-
nek is, hadd tudjunk mi örömmel szolgálni neked.

Ebben a csendben segíts most válaszolni a te megszólításodra.

Ámen.